

หลังจากนั้น
จินกวงเหยา ก็ไปมาระหว่าง
กูซูและหลานหลิงบ่อยๆ

ฝึกทำนองชิงซิน
เพื่อระงับอารมณ์ของเนี่ยหมิงเจวีย
พยายามสุดความสามารถ
เสียงบ่นลึกลับก็ไม่มี

รู้สึกได้ถึง
ความคับแค้นใจของ
เนี่ยหมิงเจวีย

เลยแฮะ

บางที ที่หลานซีเฉิน
บอกว่าไปไม่ได้
อาจจะเป็นเพียงแค่
ข้ออ้างก็ได้

เขาอาจจะแค่
อยากสร้างโอกาส
ให้จินกวงเหยากับ
เนี่ยหมิงเจวีย
ได้ปรับความเข้าใจกัน

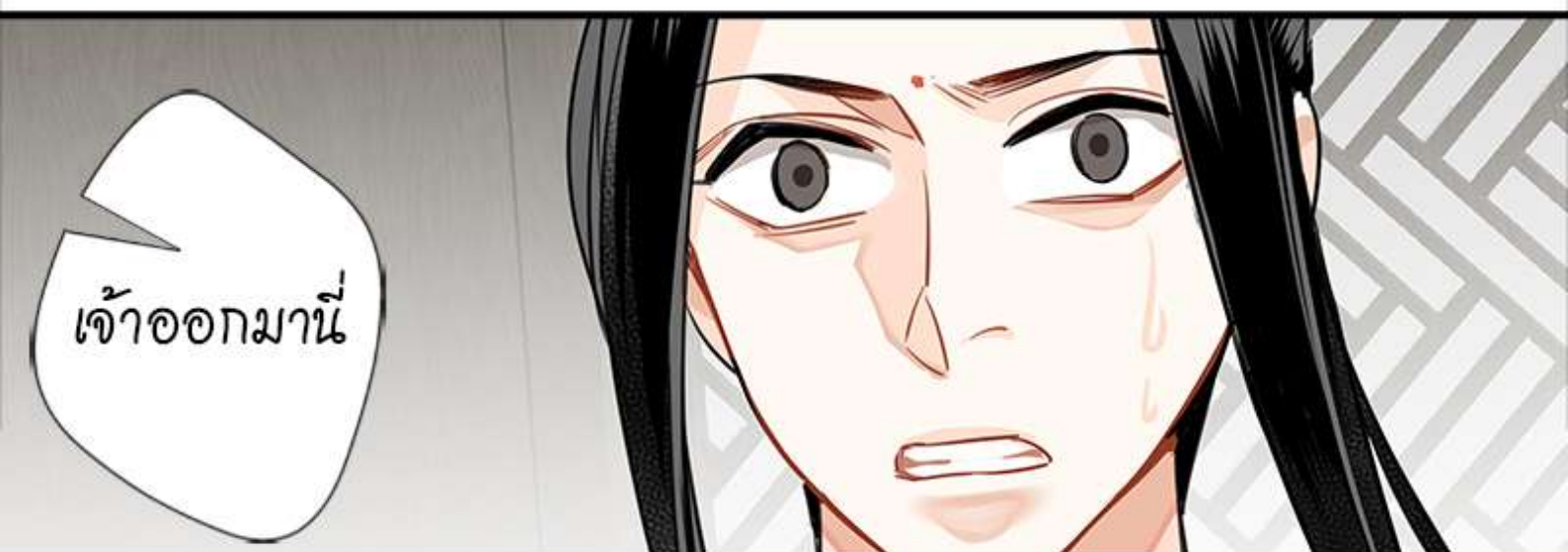

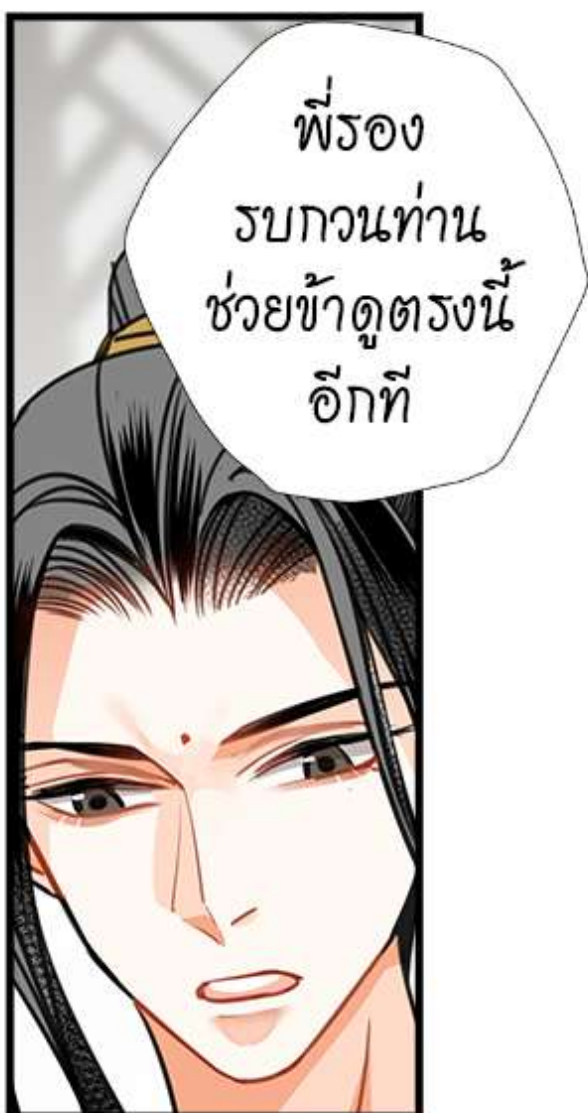
แต่ทว่า

หึ!

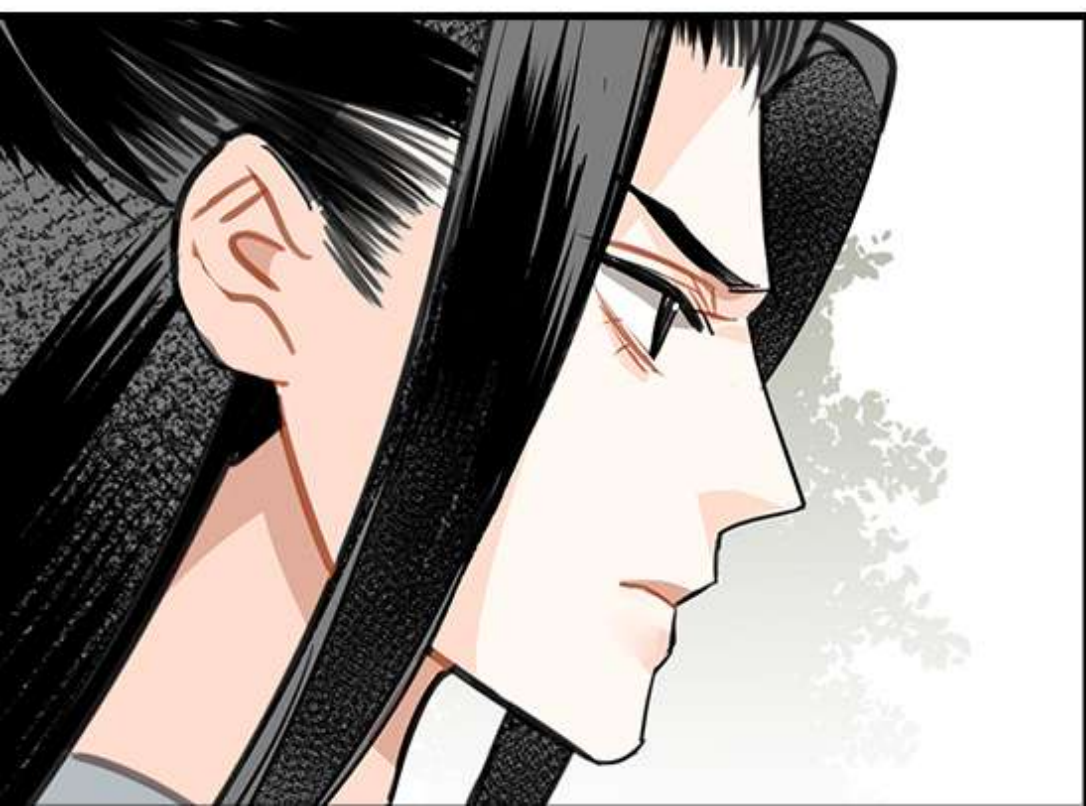

เจ้าปกป้อง
เซวียหยางทำไม!

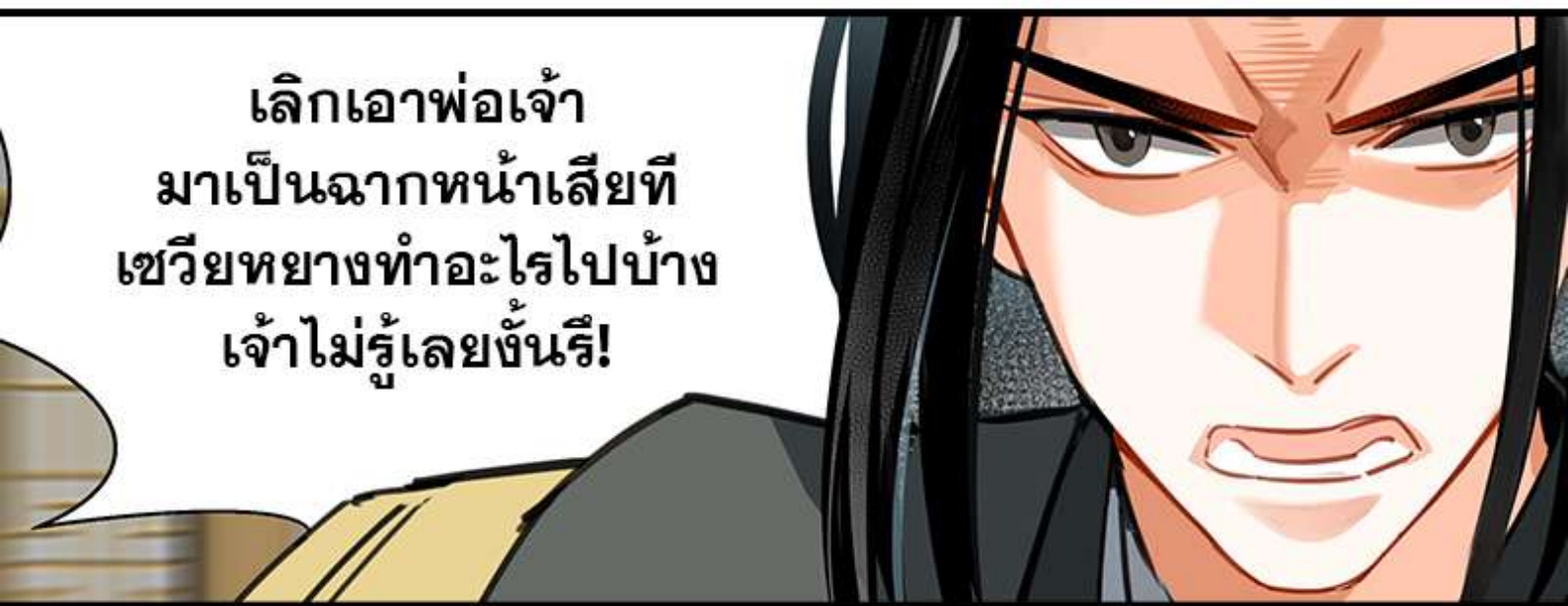

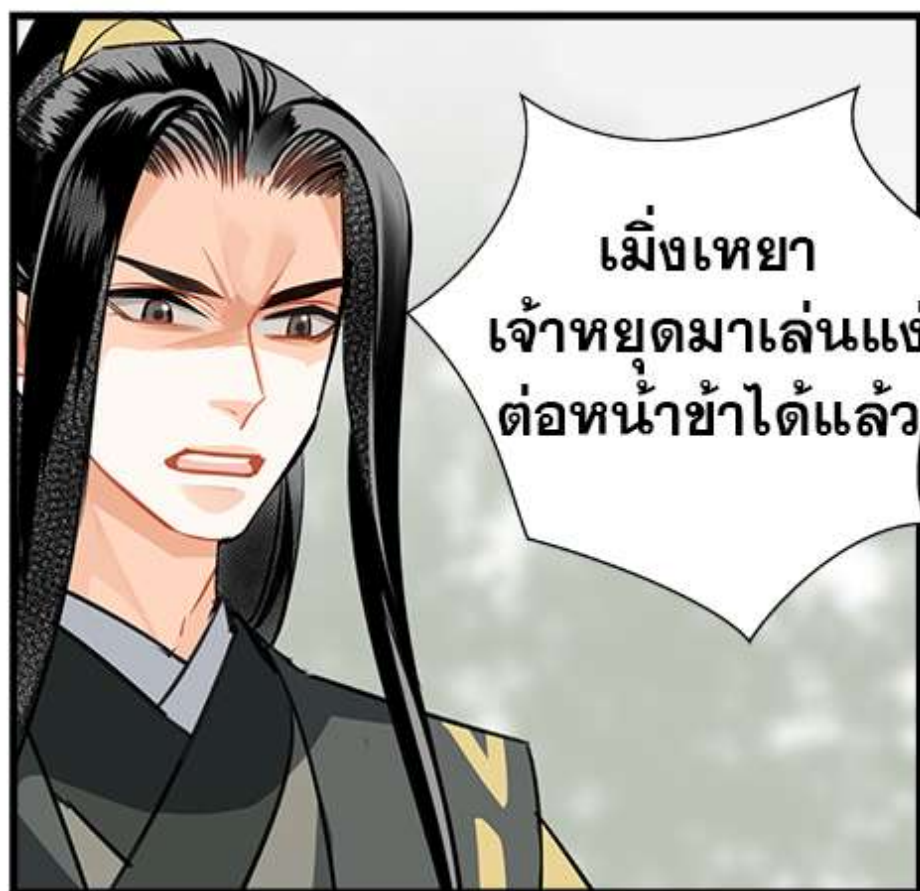

ข้าไม่ได้ปกป้อง
เรื่องที่เมืองเขวียหยาง
ข้าเองก็ยังตกใจอยู่

ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร
ว่าเขาจะฆ่าคนในตระกูล
ไปห้าสิบกว่าคน?
แต่ท่านพ่อของข้า
อยากจะเก็บเขาเอาไว้...

เลิกเอาพ่อเจ้า
มาเป็นฉากหน้าเสียที
เขวียหยางทำอะไรไปบ้าง
เจ้าไม่รู้เลยหรื!

เมื่งเหยา
เจ้าหยุดมาเล่นแง่
ต่อหน้าข้าได้แล้ว

สิ่งเหล่านั้นของเจ้า
มันไม่ได้ผล
มาตั้งนานแล้ว!

สิ่งเหล่านั้น
ของข้า?

พี่ใหญ่ หนึ่ง ข้าไม่ได้มั่นคง
แข็งแกร่งเท่ากับท่าน
สอง ปุ่มหลังตระกูลข้า
จินจื่อเซวียนตายไปแล้ว
จินกวงชานต้องให้ลูกนอกสมรส
กลับมาแทนที่จะให้ข้าขึ้นรับ
ตำแหน่งต่อ!

จะให้ข้าไม่กลัวฟ้ากลัวดินเลยหรือ?
ข้าก็กลัวนะฟ้าดินนะ กลัวคนด้วย!
เอาแต่ยื่นพูดนะไม่รู้อะไรหรอก
อภิสิทธิ์ชนไม่มีทางเข้าใจ
ความยากลำบากของผู้อื่น

ขอถามพี่ใหญ่

ท่านจะกำหนดอย่างไรว่า

ใครจะโดนกรรมตามสนอง?

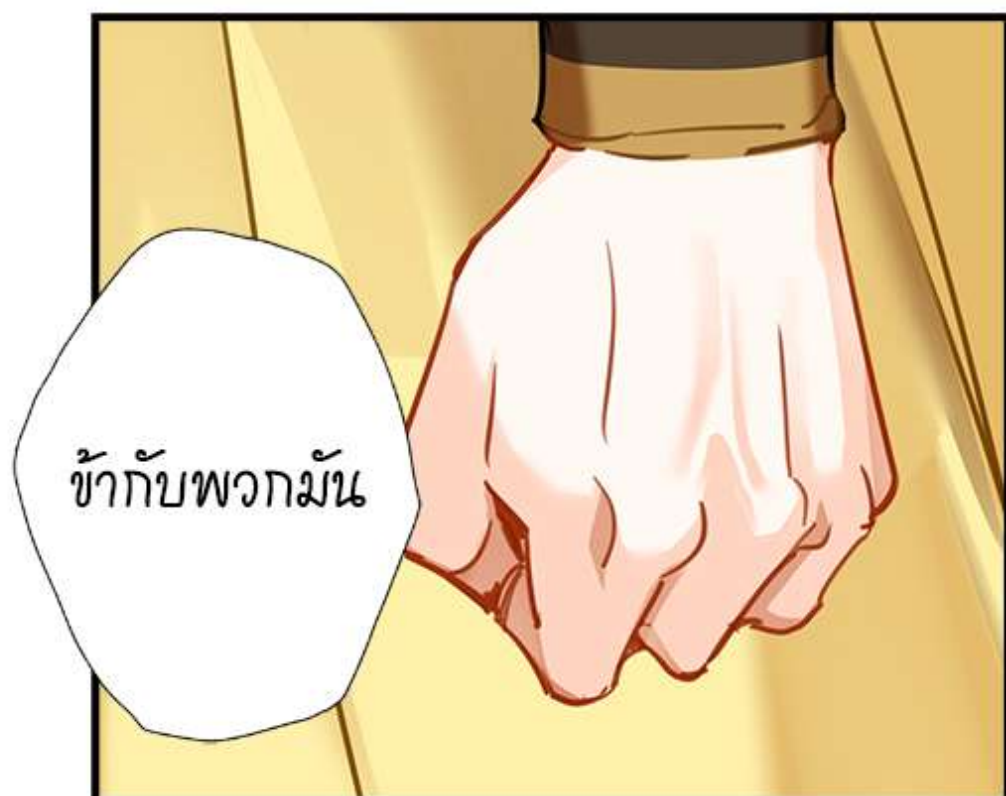

ถ้าข้าฆ่าหนึ่งชีวิต
เพื่อช่วยอีกหนึ่งร้อยชีวิต
จะลบล้างความผิดของข้าได้ไหม
หรือข้ายังต้องชดใช้กรรมอยู่ดี
...จะทำเรื่องใหญ่ ก็ต้องมีการ
เสียสละบ้างสิ

แล้วทำไมเจ้าถึง
ไม่พลีชีพเสียเองล่ะ?

เจ้ามีเกียรติกว่าพวกมันนั้นรึ?
เจ้ากับพวกมันต่างกันตรงไหน?

เกิดอะไรขึ้น?

พี่ใหญ่
เก็บกระบี่ก่อนเถอะ
ท่านกำลังขาดสติ

